

Daniel Kitabı - Sayı Yüz Altmış İki

Roma'nın Kehanet Zamanı: Görünün Açığa Çıkarılması

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma vizyonu ortaya koyar ve Roma kendi "zaman"ında açığa çıkar. Bu, Sister White'a ait bir ifadedir; burada o, apaçık olarak anlaşılması gereken şeyi dile getirir:

“Vahiy, mühürlü bir kitaptır; fakat aynı zamanda açılmış bir kitaptır. Bu dünya tarihinin son günlerinde vuku bulacak harikulade olayları kaydeder. Bu kitabın öğretileri belirgindir; gizemli ve anlaşılmaz değildir. Onda, Daniel’de olduğu gibi aynı peygamberlik çizgisi ele alınır. Tanrı bazı peygamberlikleri tekrarlamıştır; böylece onlara önem verilmesi gerektiğini göstermiştir. Rab, büyük önem taşımayan şeyleri tekrarlamaz.” Manuscript Releases, cilt 9, 8.

“Rab önem taşımayan şeyleri tekrarlamaz” ve Roma ile ilişkili olan “zamanlar” tekrar tekrar yinelenir. Roma ile ilişkili “zaman”ı anlamak “büyük önem” taşır; çünkü görümü belirleyen özne olarak Roma’yı ortaya koyan budur. Papalığın bin iki yüz altmış yıllık hükümranlılığına ilişkin süre, Daniel ve Vahiy’de doğrudan yedi kez zikredilir.

Ve Yüceler Yücesi'ne karşı büyük sözler söyleyecek, Yüceler Yücesi'nin kutsallarını yıpratacak ve zamanları ve yasaları değiştirmeyi tasarlayacak; ve onlar bir zaman, zamanlar ve zamanın yarısı boyunca onun eline teslim edilecek. Daniel 7:25.

Ve keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adamı duydum; sağ elini ve sol elini göğe kaldırdı ve sonsuza dek yaşayana yemin ederek bunun bir vakit, vakitler ve yarım vakit olacağını söyledi; ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında bütün bu şeyler sona erecek. Daniel 12:7.

Ancak tapınağın dışındaki avluyu dışarıda bırak ve onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir; ve kutsal kenti kırk iki ay boyunca ayakları altında çiğneyecekler. Vahiy 11:2.

Ve iki tanığıma yetki vereceğim; onlar da çul kuşanmış olarak bin iki yüz altmış gün peygamberlik edecekler. Vahiy 11:3.

Kadın çöle kaçtı; orada Tanrı tarafından kendisi için hazırlanmış bir yer vardı. Orada bin iki yüz altmış gün boyunca beslenecekti. Vahiy 12:6.

Ve kadına, çöle, kendi yerine uçabilsin diye büyük bir kartalın iki kanadı verildi; orada, yılanın önünden, bir zaman, zamanlar ve yarım zaman boyunca beslenir. Vahiy 12:14.

Ve ona büyük sözler ve küfürler söyleyen bir ağız verildi; kırk iki ay boyunca devam edebilmesi için yetki verildi. Vahiy 13:5.

Bu yedi doğrudan atıf, Roma'nın belirli peygamberlik özelliklerini farklı açılardan ortaya koyar. Roma bu pasajlarda açığa çıkar. Kardeş White, bu dönemlerin ayrıca "üç buçuk yıl ya da 1260 gün" olarak temsil edildiğini de ekler. Kutsal Kitap'ta ne üç buçuk yıl ne de bin iki yüz altmış gün

ifadesine rastlarsınız. Kardeş White yalnızca bu yedi atıftan çıkarılan hesaplamayı buna göre uygulamaktadır.

13. bölümde (1-10. ayetlerde) “pars’a benzeyen” başka bir canavar anlatılır; ejderha ona “kendi gücünü, tahtını ve büyük yetkiyi” verdi. Bu sembol, çoğu Protestanın inandığı gibi, bir zamanlar eski Roma İmparatorluğu’nun elinde bulunan güç, taht ve yetkinin varisi olan papalığı temsil eder. Pars’a benzeyen canavar hakkında şöyle denir: “Ona büyük sözler ve küfürler söyleyen bir ağız verildi... Ve Tanrı’ya karşı küfretmek için ağzını açtı; O’nun adına, O’nun konutuna ve gökte oturanlara küfretti. Ve ona kutsallarla savaşması ve onları yenmesi için izin verildi; ve ona bütün kavimler, diller ve uluslar üzerinde yetki verildi.” Daniel 7’deki küçük boynuzun tasviriyle neredeyse özdeş olan bu peygamberlik sözü, kuşkusuz papalığı işaret eder.

“Kırk iki ay boyunca devam etmesi için ona yetki verildi.” Ve peygamber şöyle der: ‘Başlarından birinin sanki ölümcül bir yara almış olduğunu gördüm.’ Ve yine: ‘Esarete götüren esarete gidecek: kılıçla öldüren kılıçla öldürülmelidir.’ Kırk iki ay, Daniel 7’deki ‘bir zaman, zamanlar ve yarım zaman’, yani üç buçuk yıl ya da 1260 gün ile aynıdır—papalık gücünün Tanrı’nın halkına zulmedeceği süre. Bu dönem, önceki bölümlerde belirtildiği gibi, papalığın üstünlüğünün başladığı M.S. 538’de başlayıp 1798’de sona erdi. O sırada papa Fransız ordusu tarafından esir alındı, papalık gücü ölümcül yarasını aldı ve ‘Esarete götüren esarete gidecek’ kehaneti yerine geldi.” Büyük Mücadele, 439.

Üç buçuk yılı Roma’yı “açığa çıkararak” “zaman” olarak da değerlendirme konusunda ilham edilmiş bir yetkiyle, Roma’ya dair başka Kutsal Kitap atıfları belirir.

Ama size doğrusunu söyleyeyim: Göğün üç yıl altı ay kapalı kaldığı ve bütün ülkede büyük bir kıtlığın olduğu İlyas’ın günlerinde, İsrail’de birçok dul kadın vardı. Luka 4:25.

İlyas’ın üç buçuk yılı, zamanı Tiyatira kilisesindeki Roma Papalığı’nın simgesi İzebel’le ilişkilendirir.

Buna karşın sana karşı birkaç şeyim var: Kendini peygamber olarak tanıtan o kadın İzebel’e göz yumuyorsun; o, kullarıma zina etmeyi ve putlara sunulan kurbanlardan yemeyi öğretiyor ve onları saptırıyor. Ona zina etmekten tövbe etmesi için zaman verdim; ama tövbe etmedi. Vahiy 2:20, 21.

Jezebel tarafından temsil edilen dördüncü kiliseye tanınan “zaman” aynı zamanda bir “mekân”dır.

İlyas, bizim gibi tabiatı olan bir insandı; yağmur yağmaması için hararetle dua etti ve üç yıl altı ay boyunca yeryüzüne yağmur yağmadı. Yakup 5:17.

Kırk iki ayın bin iki yüz altmış günle aynı olduğuna dair yorumunda, Kardeş White dönemi Mesih’in sözünü ettiği “o günler” olarak tanımlar.

Burada sözü edilen süreler—‘kırk iki ay’ ve ‘bin iki yüz altmış gün’—aynıdır; her ikisi de Mesih’in kilisesinin Roma’dan baskı göreceği dönemi temsil eder. Papalığın 1260 yıllık egemenliği M.S. 538’de başladı ve bu nedenle 1798’de sona erecekti. O sırada bir Fransız ordusu Roma’ya girip papa’yı tutukladı ve papa sürgünde öldü. Kısa süre sonra yeni bir papa

seçilmiş olsa da, papalık hiyerarşisi o zamandan beri eskiden sahip olduğu gücü bir daha kullanamamıştır.

Kiliseye yönelik zulüm 1260 yıllık dönemin tamamı boyunca sürmedi. Tanrı, halkına merhamet ederek onların ateşten imtihanının süresini kısalttı. Kilisenin başına gelecek 'büyük sıkıntı'yı önceden bildirirken Kurtarıcı şöyle dedi: 'O günler kısaltılmasaydı, hiçbir canlı kurtulamazdı; fakat seçilmişler uğruna o günler kısaltılacaktır.' Matta 24:22. Reformasyonun etkisiyle zulüm 1798'den önce sona erdirildi. Büyük Mücadele, 266.

Mesih ve Sister White, "o günler" ifadesini, papalık Roma'yı tanımlayan "zaman" olarak tanımlar. Daniel, on birinci bölümün otuz birinci ayetinde papalığın yeryüzünün tahtına yerleştirilmesini izleyen zulümden söz ederken, o zulüm zamanını "çok günler" olarak adlandırır.

Ve onun yanında kuvvetler duracak; kutsal kaleyi kirletecek, günlük sunuyu kaldıracaklar ve ıssızlaştırıcı iğrençliği yerleştirecekler. Antlaşmaya karşı kötülük edenleri iltifatlarla yozlaştıracak; ama Tanrıların tanıyan halk güçlü kalacak ve büyük işler yapacak. Halk arasındaki anlayışlı olanlar birçok kişiyi öğretecek; yine de uzun süre kılıçla, ateşle, tutsaklıkla ve yağmayla düşecekler. Daniel 11:31-33.

Roma, onunla bağlantılı peygamberlik zamanı bağlamında açığa çıkar; bu nedenle Pavlus, günah adamının "kendi zamanında" ortaya çıkacağını söyler. Roma'nın, onu bilmezsek helak olacağımız görüşü tesis ettiği gerçeği, o peygamberlik zamanının neden bu kadar sık ve pek çok yolla temsil edildiğini ortaya koyar; çünkü Tanrı "pek büyük önem taşımayan şeyleri tekrar etmez." Önceki ayetlerde de o dönemin sonu işaretlenmiştir.

Halkın içinden anlayış sahibi olanlar birçok kişiyi eğitecek; yine de onlar uzun süre kılıçla, ateşle, esaretle ve yağmayla düşecekler. Düşüklerinde ise az bir yardım görecekle; ama birçoğu onlara dalkavuklukla bağlanacak. Anlayışlı olanlardan bazıları da, onları sınamak, arıtmak ve beyazlatmak için düşecek; bu, sonun zamanına kadar böyle olacak; çünkü bu, henüz belirlenmiş bir zaman içindir. Daniel 11:33-35.

"Zamanın sonu" "henüz belirlenmiş bir zaman içindir." "Belirlenmiş" kelimesinin İbranicesi "moed"dir ve sabit bir vakit ya da bir buluşma anlamına gelir. Daniel kitabında "belirlenmiş zaman"ın peygamberlik bakımından önemi ve ağırlığı, ona ne kadar sık atıfta bulunulduğuyla anlaşılır. Laodikyalı Adventistlerin çok azı, hatta varsa, 1989'un "zamanın sonu" olduğunu ve dolayısıyla 1989'un belirlenmiş bir zaman olduğunu kabul eder. Bu, Tanrı'nın belirlediği bir vakitti; yüz kırk dört binin hareketi için bilginin mührünü açacağı zamandı. Bu nedenle, Daniel kitabı "belirlenmiş zaman"ın "zamanın sonu"nun gelişini işaretlediği gerçeğine tanıklık eder. Daniel 8'de bu peygamberlik simgesi ortaya konur.

Ve Ulai Irmağı'nın iki yakası arasından seslenen bir adamın sesini duydum; şöyle diyordu: "Gabriel, bu adama görümü açıkla." Bunun üzerine durduğum yere yaklaştı; geldiğinde korktum ve yüzüstü yere kapandım. Ama bana dedi ki: "Anla, ey insanoğlu; çünkü bu görüm son zaman içindir." Benimle konuşurken, yüzüm yere dönük derin bir uykuya daldım; ama bana dokundu ve beni ayağa kaldırdı. Ve dedi: "İşte, gazabın son döneminde neler olacağını sana bildireceğim; çünkü son, belirlenen zamanda olacaktır." Daniel 8:16-19.

On birinci bölümde olduğu gibi, bu ayetlerdeki "sonun zamanı" ifadesindeki "son" sözcüğü, "belirlenmiş" olarak çevrilen sözcükten farklı bir İbranice sözcüktür. Sonun zamanı, belirlenen zamanda başlayan bir dönemi temsil eder. "Belirlenen zaman" (moed) bir randevudur ve "sonun zamanı" (İbranice "gets") belirlenen zamanda başlayan bir zaman dönemidir. Roma'yı açığa çıkaran "zaman" budur ve bu "zaman" o kadar önemlidir ki, o zaman döneminin sonu ve o zamanın sonunu izleyen dönem birkaç tanık tarafından temsil edilir. Daniel kitabının on birinci bölümünün yirmi dördüncü ayetinde, putperest Roma, dünyaya bir "zaman" boyunca hükmeden olarak tanımlanır.

Sembolik bir "zaman" üç yüz altmış yıldır; çünkü Kutsal Kitap yılında üç yüz altmış gün vardır. Putperest Roma bir "zaman" hüküm sürdü ve Papalık Roma'sı "bir zaman, zamanlar ve yarım zaman" hüküm sürdü. Modern Roma sembolik bir "saat" ya da sembolik "kırk iki ay" hüküm sürer. 1844'ten sonra kehanet zamanı yoktur; bu yüzden "saat" ve "kırk iki ay", yakında çıkacak Pazar yasasından insanlığın deneme süresinin sonuna kadar olan dönemdir. Ancak Putperest Roma, MÖ 31'deki Aktium Savaşı'ndan, Konstantin'in imparatorluğun başkentini 330 yılında Konstantinopolis'e taşımaya kadar üstün biçimde hüküm sürdü. Aşağıdaki ayetlerin putperest Roma'dan söz ettiğini biliyoruz; çünkü Mesih, çarmıha gerildiğinde "bozulacak" "antlaşmanın prensi" olarak temsil edilmektedir. O sırada hükmeden güç putperest Roma'ydı; dolayısıyla şimdi bakacağımız ayetler putperest Roma'yı tanımlar.

Onun yerine, krallığın onuru kendisine verilmeyecek olan aşağılık bir kişi ortaya çıkacak; ama barış içinde gelip dalkavuklukla krallığı ele geçirecek. Onun önünde ordular sel gibi süpürülüp dağıtılacak ve ezilecek; evet, antlaşmanın önderi de. Onunla yapılan antlaşmadan sonra hileyle davranacak; çünkü az bir toplulukla yükselip güçlenecek. Eyaletin en bereketli yerlerine bile barış içinde girecek; babalarının da dedelerinin de yapmadığını yapacak; ganimeti, yağmayı ve zenginlikleri aralarında dağıtacak; evet, bir süre için müstahkem yerlere karşı planlarını da kuracak. Daniel 11:21-24.

Ayetlerin son ifadesindeki "against" kelimesi aslında "from" anlamına gelir ve ayet, putperest Roma'nın üç yüz altmış yıl boyunca kalesinden ("from") (Roma Şehri) hüküm süreceğini (tasarılarını önceden planlayacağını) söylüyor.

24. Ayet. Eyaletin en verimli yerlerine bile esenlikle girecek; babalarının yapmadığını, babalarının babalarının da yapmadığını yapacak; ganimeti, yağmayı ve zenginlikleri aralarında dağıtacak; evet, bir süre için müstahkem yerlere karşı planlarını kuracaktır.

Roma'dan önceki dönemlerde, ulusların değerli eyaletleri ve zengin toprakları ele geçirmelerinin alışılmış yolu savaş ve fetihtir. Artık Roma, babaların da dedelerin de yapmadığı bir şeyi yapacaktı; yani bu kazanımları barışçıl yollarla elde etmek. Daha önce hiç duyulmamış bir adet başlatıldı: kralların krallıklarını vasiyet yoluyla Romalılara bırakmaları. Roma bu yolla büyük eyaletlerin sahibi oldu.

Ve bu suretle Roma'nın egemenliği altına girenler bundan azımsanmayacak ölçüde yarar gördüler. Onlara merhamet ve müsamahayla muamele edildi. Bu, avın ve ganimetin aralarında paylaşılması gibiydi. Düşmanlarına karşı korunuyor, Roma gücünün himayesi altında huzur

ve güven içinde rahat ediyorlardı.

Bu ayetin son kısmını Piskopos Newton, kalelere karşı değil, kalelerden yapılan düzenlerin önceden tasarlanması anlamında yorumlar. Romalılar da bunu, yedi tepeli şehirlerinin güçlü kalesinden yaptılar. “Hatta bir zaman için;” şüphesiz peygamberî bir zaman, 360 yıl. Bu yıllar hangi tarihten başlatılmalıdır? Muhtemelen bir sonraki ayette ortaya konan olaydan itibaren.

25. AYET. Ve büyük bir orduyla gücünü ve cesaretini Güney kralına karşı harekete geçirecek; ve Güney kralı da çok büyük ve kuvvetli bir orduyla savaşa kışkırtılacak; ama ayakta duramayacak: çünkü onun aleyhine düzenler tasarlayacaklar.

“23. ve 24. ayetlerle, Yahudiler ile Romalılar arasındaki ittifakın yapıldığı MÖ 161 yılının bu yanına, Roma'nın evrensel egemenliği ele geçirmiş olduğu zamana getirilmiş bulunuyoruz. Şimdi önümüzde bulunan ayet, güney kralı Mısır'a karşı güçlü bir seferi ve büyük ve kudretli ordular arasında kayda değer bir savaşın meydana gelişini gözler önüne sermektedir. Bu tür olaylar o sıralarda Roma tarihinde gerçekten vuku bulmuş mudur?—Bulmuştur. Savaş, Mısır ile Roma arasındaki savaştı; ve çarpışma da Aktium Savaşı idi. Bizi bu çatışmaya götüren şartlara kısaca bir göz atalım.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

Aşağıdaki ayetlerde belirlenmiş zamana ve sona Daniel tarafından yine değinilmektedir.

Ve büyük bir orduyla güneyin kralına karşı gücünü ve cesaretini harekete geçirecek; güneyin kralı da çok büyük ve kudretli bir orduyla savaşa kalkışacak; ama dayanamayacak; çünkü ona karşı düzenler kurulacak. Evet, sofrasından pay alanlar onu yok edecek; ordusu sel gibi sürüklenip gidecek ve birçokları öldürülerek yere düşecek. Bu iki kralın yüreği de kötülük yapmak üzere olacak ve aynı masada yalan söyleyecekler; ama bu başarıya ulaşmayacak; çünkü son yine belirlenen zamanda olacak. Sonra büyük zenginliklerle ülkesine dönecek; yüreği kutsal antlaşmaya karşı olacak; işler yapacak ve kendi ülkesine dönecek. Belirlenen zamanda tekrar dönecek ve güneye doğru gelecek; ama bu, ne önceki gibi olacak ne de sonrakine benzeyecek. Daniel 11:25-29.

Sekizinci bölümde Gabriel, “chazon”, yani iki bin beş yüz yirmi yıllık görümün belirlenen zamanda sona ereceğini ve ardından “sonun zamanı”nı temsil eden dönemin başlayacağını ortaya koydu. Bu pasajda belirlenen zaman, putperest Roma'nın dünyaya mutlak egemenlikle hükmedeceği üç yüz altmış yılın sonudur. Bu pasajda bir “sonun zamanı” yoktur; çünkü o tarihsel dönemin sonunda açılmak üzere mühürlenmiş hiçbir şey yoktu.

Daniel sekizinci bölümde, iki bin üç yüz yıl ile aynı zamanda sona eren iki bin beş yüz yirmi yıllık dönemi oluşturan öfkenin “sonu”na ilişkin görüm, “son vakit”e kadar mühürlü tutuldu; çünkü her iki görümün de tayin edilmiş vakti olan 1844'te, üçüncü meleğin ışığı mühürden açıldı. Daniel on birinci bölümde, otuzdan otuz altıncı ayetlere kadar, 1798'de “ilk öfke”nin sonunda, birinci meleğin ışığının mühürden açıldığı “son vakit” olarak tasvir edilen bir dönem olacaktı. Bu nedenle, putperest Roma'ya ilişkin zaman peygamberliğinin bir son vakti yoktu; yalnızca, üç yüz altmış yılın ne zaman sona erdiğini belirleyen tayin edilmiş bir vakti vardı; fakat 1798'deki tayin edilmiş vakit ile 1844'teki tayin edilmiş vakit, her ikisi de “son vakit” olarak tasvir edilen dönem içinde anlaşılması gereken bir mesajın mührünü açtı.

Roma, kendi peygamberlik zamanında peygamberce temsil edildiği haliyle açığa çıkar. "Zaman, zamanlar ve zamanın yarısı", "kırk iki ay", "bin iki yüz altmış gün" ve "üç buçuk yıl", Karanlık Çağlar boyunca papalığın hüküm sürdüğü dönemi temsil eden çeşitli sembollerden bazılarıdır. Milleritlerin hareketini yüz kırk dört binin hareketine bağlayan zaman dilimi yüz yirmi altı yıldır. Yüz yirmi altı, aynı zamanda bin iki yüz altmış günün bir sembolüdür; çünkü bu miktarın ondalığı, yani onda biridir. 1863'teki isyandan 1989'da tayin edilen zamana kadar geçen yüz yirmi altı yıl, 1989'u Tanrı'nın son gün halkıyla buluşması için tayin ettiği zaman olarak belirler.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Kutsal Yazıları nasıl araştırmalıyız? Öğreti ilkelerimizi peş peşe belirleyip sonra da bütün Kutsal Yazıları yerleşik görüşlerimize uydurmaya mı çalışalım, yoksa düşünce ve görüşlerimizi Kutsal Yazılara götürüp teorilerimizi her yönden gerçeğin Kutsal Yazılarıyla mı ölçelim? Kutsal Kitap'ı okuyan, hatta öğreten birçok kişi, öğrettikleri ya da inceledikleri değerli gerçeği kavramıyor. Gerçek açıkça ortaya konmuşken insanlar yine de yanılgıları benimsiyor; oysa öğretilerini Tanrı'nın sözüne getirirler ve fikirlerini doğru çıkarmak için Tanrı'nın sözünü öğretilerinin ışığında okumak yerine, Tanrı'nın sözü ışığında okusalardı, karanlıkta ve körlük içinde yürümez, yanlış sahiplenmezlerdi. Birçokları Kutsal Yazıların sözlerine kendi görüşlerine uyan bir anlam yüklüyor ve Tanrı'nın sözünü yanlış yorumlamakla hem kendilerini saptırıyor hem de başkalarını aldatıyor. Tanrı'nın sözünü incelemeye girişirken bunu alçakgönüllü yüreklerle yapmalıyız. Bütün bencillik, özgün olma hevesi bir yana bırakılmalıdır. Uzun zamandır benimsediğimiz görüşler yanılmaz sayılmamalıdır. Yahudilerin uzun süredir yerleşik geleneklerinden vazgeçmek istememeleri onların yıkımına yol açtı. Kendi görüşlerinde ya da Kutsal Yazıları açıklayışlarında herhangi bir kusur görmemekte kararlıydılar; ancak insanlar belirli görüşleri ne kadar uzun süre benimsemiş olurlarsa olsunlar, eğer yazılı Tanrı sözü tarafından açıkça desteklenmiyorsa, bunlar bir kenara bırakılmalıdır.

"Gerçeği samimiyetle arzulayanlar, görüşlerini inceleme ve eleştiriye açmaktan çekinmezler ve görüş ve düşüncelerine karşı çıkılsa da bundan rahatsız olmazlar. Kırk yıl önce aramızda değer verilen ruh buydu. Dertli yüreklerle bir araya gelir, imanda ve öğretişte bir olmamız için dua ederdik; çünkü Mesih'in bölünmüş olmadığını biliyorduk. Her seferinde tek bir nokta inceleme konusu yapılırdı. Bu araştırma meclislerine vakur bir ciddiyet hâkimdi. Kutsal Yazılar huşu duygusuyla açılırdı. Gerçeği daha iyi anlayabilmek için sık sık oruç tutardık. Gönülden edilen duanın ardından, anlaşılmayan bir nokta varsa tartışılır ve herkes görüşünü serbestçe ifade ederdi; sonra yine duada diz çöker, Tanrı'nın bizi görüş birliğine ulaştırması, Mesih ile Baba bir olduğu gibi bizim de bir olmamız için yürekten yakarışlar göğe yükselirdi. Çok gözyaşı döküldü. Eğer bir kardeş, bir bölümü kendisi gibi anlayamadığı için diğerini kavrayışındaki yavaşlık yüzünden azarlarsa, azarlanan kişi sonradan kardeşinin elini tutar ve şöyle derdi: 'Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyelim. İsa bizimle; alçakgönüllü ve öğrenmeye açık bir ruh taşıyalım;' ve hitap edilen kardeş de şöyle derdi: 'Beni bağışla, kardeşim, sana haksızlık ettim.' Sonra bir başka dua vaktinde yine diz çökerdik. Bu şekilde birçok saat geçirirdik. Genellikle bir seferde birlikte dört saatten fazla çalışmazdık; yine de bazen, zamanımız için gerçeği anlayabilelim diye tüm geceyi Kutsal Yazıları ciddi bir şekilde incelemekle geçirirdik. Bazen Tanrı'nın Ruhu üzerime gelir, zor kısımlar Tanrı'nın belirlediği yolla açıklığa kavuşur

ve o zaman kusursuz bir uyum olurdu. Hepimiz aynı düşüncede ve aynı Ruh'taydık."

Kutsal Yazıların hiç kimsenin görüşlerine uydurulmak üzere çarpıtılmaması için en içtenlikle çaba gösterdik. Önemi ikinci planda olan ve üzerinde farklı görüşler bulunan noktalar üzerinde durmayarak, aramızdaki farklılıkları mümkün olduğunca hafif tutmaya çalıştık. Ama her birimizin yüreğindeki yük, kardeşler arasında, İsa'nın öğrencilerinin kendisiyle Baba'nın bir olduğu gibi bir olmaları yönündeki duasına cevap verecek bir durum meydana getirmektir. Bazen kardeşlerden bir ya da ikisi sunulan görüşe inatla karşı çıkar ve yüreğin doğal duygularına göre davranırlardı; ama böyle bir tutum ortaya çıktığında, incelemelerimizi askıya alır ve toplantımızı ertelerdik; böylece herkes Tanrı'ya duayla yönelebilsin ve, başkalarıyla konuşmadan, ayrılık noktasını gökten ışık dileyerek inceleyebilsin. Dostane ifadelerle vedalaşır, daha ileri incelemeler için en kısa zamanda yeniden bir araya gelmek üzere ayrılırdık. Bazen Tanrı'nın gücü belirgin bir şekilde üzerimize gelirdi ve apaçık bir ışık gerçeğin noktalarını açığa çıkardığında, birlikte ağlar ve sevinirdik. İsa'yı seviyorduk; birbirimizi seviyorduk.

O günlerde Tanrı bizim için iş gördü ve hakikat ruhlarımız için çok kıymetliydi. Bugün birliğimizin sınamaya dayanacak nitelikte olması gereklidir. Burada Üstatın okulundayız ki yukarıdaki okul için eğitilelim. Hayal kırıklığına Mesih'e yakışır bir şekilde katlanmayı öğrenmeliyiz ve bunun öğrettiği ders bizim için büyük önem taşıyacaktır.

Öğrenecek çok dersimiz var ve unutmamız gereken çok, çok şey var. Sadece Tanrı ve gökler yanılmazdır. Kıymet verdiği bir görüşten asla vazgeçmek zorunda kalmayacağını, bir kanaatini değiştirmesine hiç gerek olmayacağını düşünenler hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Kendi düşünce ve görüşlerimize inatçı bir kararlılıkla sarıldığımız sürece, Mesih'in uğruna dua ettiği birliği elde edemeyiz. Review and Herald, 26 Temmuz 1892.